

BESCHIKKING VAN HET HOF (Eerste kamer)
14 oktober 1999 *

In zaak C-437/98 P,

Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa), gevestigd te Bermeo (Spanje), vertegenwoordigd door I. Sáenz-Cortabarría Fernández en M. Morales Isasi, advocaten bij de balie van Vizcaya, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van G. Harles, Rue Mathias Hardt 8-10,

rekwirante,

betreffende hogere voorziening tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg (Tweede kamer) van 15 september 1998, Infrisa/Commissie (T-136/95, Jurispr. blz. II-3301), strekkende tot vernietiging van die beschikking,

andere partij bij de procedure:

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Guerra Fernández, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen

* Procestaal: Spaans.

hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst,
Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster in eerste aanleg,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: L. Sevón (rapporteur), kamerpresident, P. Jann en
M. Wathelet, rechters,

advocaat-generaal: F. G. Jacobs

griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

- 1 Bij verzoekschrift, op 3 december 1998 neergelegd ter griffie van het Hof, heeft Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (hierna: „Infrisa”) krachtens artikel 49 van 's Hofs Statuut-EG hogere voorziening ingesteld tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 15 september 1998, Infrisa/Commissie (T-136/95, Jurispr. blz. II-3301; hierna: „bestreden beschikking”), waarbij het Gerecht als kennelijk ongegrond heeft verworpen rekwirantes beroep tot nietigverklaring van beschikking 95/119/EG van de Commissie van 7 april 1995 houdende beschermende maatregelen ten aanzien van visserijproducten van oorsprong uit Japan (PB L 80, blz. 56; hierna: „beschikking 95/119”), voor zover die maatregelen betrekking hebben op de visserijproducten die op het moment van bekendmaking van de beschikking naar de Gemeenschap onderweg waren, alsmede tot vergoeding van de daardoor geleden schade.

2 Artikel 1 van beschikking 95/119 bepaalt:

„De lidstaten bepalen dat de invoer van partijen visproducten van oorsprong uit Japan, in welke vorm dan ook, verboden is.”

3 Beschikking 95/119 is gebaseerd op artikel 19 van richtlijn 90/675/EEG van de Raad van 10 december 1990 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor producten uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht (PB L 373, blz. 1), en is vastgesteld op grond van de overweging,

„dat deskundigen van de Commissie een missie naar Japan hebben uitgevoerd voor verificatie van de omstandigheden bij de productie en de verwerking van visserijproducten die naar de Gemeenschap worden geëxporteerd; dat deze deskundigen hebben geconstateerd dat de officiële waarborgen die door de Japanse autoriteiten zijn gegeven, niet in acht worden genomen en dat er bij de productie en de opslag van visserijproducten sprake is van ernstige tekortkomingen op het vlak van hygiëne en controle die risico's voor de volksgezondheid kunnen inhouden” (eerste overweging), en

„dat, in afwachting van een verbetering van de hygiëne bij en de controle op de productie, de invoer van alle visserijproducten van oorsprong uit Japan moet worden geschorst” (derde overweging).

4 Naar uit de bestreden beschikking (punten 13-15) blijkt, had Infrisa in januari 1995 besloten 250 ton ingevroren witte tonijn te kopen van de Japanse vennootschap Itochu Corporation. Een eerste partij van 50 ton, die op 5 april 1995 arriveerde, werd na een sanitaire controle ingeklaard. Een partij van 200 ton daarentegen, die op 9 april 1995, toen beschikking 95/119 van kracht werd, onderweg was naar de Gemeenschap, werd ingevolge die beschikking niet toegelaten.

- 5 Op 3 juli 1995 stelde Infrisa bij het Gerecht beroep in tot nietigverklaring van beschikking 95/119, op grond dat de Commissie er rekening mee had moeten houden, dat de producten onderweg waren naar de Gemeenschap. Voorts vorderde zij veroordeling van de Commissie tot schadevergoeding. Het beroep is als kennelijk ongegrond verworpen.

- 6 In hogere voorziening verzoekt Infrisa het Hof de bestreden beschikking te vernietigen en, primair, uitspraak te doen op het beroep tot nietigverklaring en schadevergoeding, dan wel, subsidiair, enkel uitspraak te doen op de vordering tot nietigverklaring met verwijzing van de schadevordering naar het Gerecht, dan wel, meer subsidiair, het beroep in zijn geheel naar het Gerecht te verwijzen.

- 7 In hogere voorziening voert Infrisa drie middelen aan. Het eerste middel is ontleend aan dwaling ten aanzien van het recht, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat het feit dat het Hof in zijn in een prejudiciële zaak gewezen arrest van 17 juli 1997, Affish (C-183/95, Jurispr. blz. I-4315), bepaalde ongeldigheidsmiddelen had afgewezen, ertoe moest leiden, dat het beroep bij beschikking werd verworpen. Het tweede middel is ontleend aan schending van de rechten van de verdediging en van het recht op effectieve rechtsbescherming bij het onderzoek van aan het Gerecht verstrekte nieuwe beoordelingsgegevens. In het derde middel ten slotte wordt het Gerecht verweten, zijn eigen procedurevoorschriften met betrekking tot zijn samenstelling te hebben geschonden.

- 8 De Commissie betoogt, dat het eerste en het derde middel kennelijk ongegrond zijn en dat het tweede middel kennelijk niet-ontvankelijk is, weshalve zij het Hof verzoekt de hogere voorziening bij beschikking af te wijzen.

- 9 Er zij aan herinnerd, dat wanneer de hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, het Hof ingevolge artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering ze op elk moment en zonder mondelinge behandeling bij met redenen omklede beschikking kan afwijzen.

Het eerste middel

- 10 Met haar eerste middel verwijt Infrisa het Gerecht gedwaald te hebben ten aanzien van het recht door te oordelen, dat het beroep op grond van het in een prejudiciële procedure gewezen arrest *Affish* (reeds aangehaald) zonder mondelinge behandeling bij met redenen omklede beschikking kon worden verworpen, overeenkomstig artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht. Bij dat arrest is beschikking 95/119 immers niet uitdrukkelijk geldig verklaard. Niets belet dus, dat zij in een later arrest ongeldig wordt verklaard op andere gronden dan waarover het Hof zich heeft uitgesproken.

- 11 In ieder geval had het Gerecht niet gemotiveerd, waarom een arrest waarbij in het kader van een prejudiciële procedure de geldigheid van een beschikking is bevestigd, een solide grondslag oplevert voor de beslissing dat het beroep kennelijk iedere rechtsgrond ontbeert, vooral omdat de prejudiciële vraag in het arrest *Affish* geen betrekking had op goederen die bij de inwerkingtreding van beschikking 95/119 onderweg waren naar de Gemeenschap.

- 12 Ten slotte stelt Infrisa, dat de verwerping van de vordering tot nietigverklaring niet automatisch kan leiden tot verwerping van de vordering tot vergoeding van de geleden schade. Het Gerecht had de schadevordering in voorkomend geval moeten onderzoeken vanuit het gezichtspunt van aansprakelijkheid van de Gemeenschap uit rechtmatige overheidsdaad.

- 13 Daartegenover betoogt de Commissie, dat het Gerecht de aangevoerde middelen daadwerkelijk heeft onderzocht en vervolgens tot de slotsom is gekomen, dat die middelen, behalve het middel ontleend aan schending van het rechtzekerheidsbeginsel, reeds door het Hof in zijn arrest *Affish* waren besproken. In die omstandigheden verlangt het door het Verdrag ingerichte stelsel van wettigheidscontrole, dat het Gerecht zich naar dat precedent richt. In casu is het duidelijk, dat de twee zaken in wezen hetzelfde zijn en dat zich geen enkele nieuwe omstandigheid voordoet.

- 14 Ook indien het Gerecht zich had beperkt tot een onderzoek van het nieuwe middel en van de nieuwe argumenten die met betrekking tot de reeds in het arrest Affish onderzochte middelen waren aangevoerd, aldus de Commissie, zou het correct hebben gehandeld. Blijkens de bestreden beschikking evenwel heeft het Gerecht voor de in het arrest Affish behandelde middelen niet slechts naar dat arrest verwezen, doch heeft het ze zelf onderzocht.

- 15 Met betrekking tot de schadevordering wijst de Commissie erop, dat, gelijk het Gerecht heeft geoordeeld, niet voldaan is aan de voorwaarden voor niet-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap, daar er geen sprake is van onwettigheid van beschikking 95/119 of van andere handelingen of gedragingen die tot aansprakelijkheid van de Gemeenschap zouden kunnen leiden.

- 16 Om te beginnen zij eraan herinnerd, dat wanneer een beroep kennelijk niet-ontvankelijk is of kennelijk iedere rechtsgrond ontbeert, het Gerecht ingevolge artikel 111 van zijn Reglement voor de procesvoering, zonder de behandeling voort te zetten, kan beslissen bij met redenen omklede beschikking.

- 17 In zijn arrest Affish (reeds aangehaald, punt 27) heeft het Hof, na de prejudiciële vraag anders te hebben geformuleerd, onderzocht of beschikking 95/119, in zoverre zij de invoer van visserijproducten uit heel Japan volstrekt verbiedt, niet ongeldig moest worden verklaard wegens schending van het evenredigheidsbeginsel, en of zij niet op misbruik van bevoegdheid berustte. Ook heeft het Hof de beschikking getoetst aan het beginsel van gelijke behandeling en het vertrouwensbeginsel en aan artikel 190 EG-Verdrag (thans artikel 253 EG).

- 18 Het Hof verklaarde voor recht, dat bij onderzoek van beschikking 95/119 niet was gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid ervan kunnen aantasten.

- 19 Voorts wees het Hof (arrest Affish, punt 58) uitdrukkelijk de mogelijkheid af om bij wege van vrijwaringsmaatregel te voorzien in een controle bij invoer van de visserijproducten die op het moment van vaststelling van beschikking 95/119 reeds verscheept waren.
- 20 Met betrekking tot het beroep van Infrisa stelt het Gerecht in de bestreden beschikking vast (punten 28-30), dat vijf van de zes daarin aangevoerde middelen — te weten schending van algemene beginselen zoals het vertrouwens-, het evenredigheids- en het gelijkheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en misbruik van bevoegdheid — in wezen ook al in de zaak Affish waren aangevoerd, zodat enkel nog gedetailleerd moest worden ingegaan op het zesde middel, ontleend aan schending van het rechtszekerheidsbeginsel, en op de specifiek tot staving van de vijf andere middelen aangevoerde argumenten.
- 21 In de punten 31 tot en met 37 van de bestreden beschikking onderzoekt het Gerecht dat zesde middel — schending van het rechtszekerheidsbeginsel. In punt 33 stelt het vast, dat beschikking 95/119 blijkens haar bewoordingen vanaf haar bekendmaking onmiddellijk van toepassing was op alle invoer van visserijproducten uit Japan. In punt 34 merkt het Gerecht op, dat de omstandigheid dat beschikking 95/119 concrete gevolgen heeft gehad voor producten die naar de Gemeenschap onderweg waren, haar niet het karakter ontnemt van een beschikking die „ex nunc” van toepassing is, dat wil zeggen op alle vanaf de dag van haar bekendmaking ingevoerde producten. Het concludeert (punten 35 en 36), dat waar de beschikking geen terugwerkende kracht heeft, zij niet in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel en dat het aan schending van dit beginsel ontleende middel kennelijk ongegrond is. Dit middel is door het Gerecht dus onafhankelijk van het arrest Affish onderzocht en beoordeeld.
- 22 Ook elk van de andere vijf middelen heeft het Gerecht onderzocht, daarbij rekening houdend met de oplossingen waartoe het Hof in het arrest Affish was gekomen.

- 23 Opgemerkt zij nog, dat het Gerecht in punt 42 van de bestreden beschikking in verband met de gestelde schending van het vertrouwensbeginsel in het bijzonder ingaat op de beschikkingen van de Commissie 97/513/EG van 30 juli 1997 en 97/515/EG en 97/516/EG van 1 augustus 1997 houdende beschermende maatregelen ten aanzien van visserijproducten uit, respectievelijk, Bangladesh, India en Madagaskar (PB L 214, resp. blz. 46, 52 en 53), en vaststelt, dat die beschikkingen dateren van na de in geding zijnde beschikking 95/119, zodat zij in geen geval een gewettigd vertrouwen hadden kunnen opwekken, daar een dergelijk vertrouwen enkel gebaseerd kan zijn op situaties die voor de vaststelling van een maatregel bestonden.
- 24 Het Gerecht heeft dus met goed recht kunnen besluiten tot toepassing van artikel 111 van zijn Reglement voor de procesvoering, waar het oordeelde dat de door Infrisa aangevoerde ongeldigheidsgronden, daaronder begrepen die welke in 's Hofs arrest Affish niet was onderzocht, geen gevolgen konden hebben voor de in dat arrest gegeven beslissing.
- 25 Wat de schadevordering betreft, moet worden vastgesteld, dat Infrisa deze voor het Gerecht enkel op de pretense onwettigheid van beschikking 95/119 had gebaseerd. Waar geen sprake was van enige onwettigheid die tot aansprakelijkheid van de Gemeenschap had kunnen leiden, heeft het Gerecht die vordering in punt 84 van de bestreden beschikking dus terecht ongegrond verklaard.
- 26 Daarbij moet worden gepreciseerd, dat, anders dan Infrisa betoogt, uit de bewoordingen van punt 84 van de bestreden beschikking niet kan worden afgeleid, dat naar het oordeel van het Gerecht de schadevordering niet kennelijk ongegrond was. Immers, aangezien het Gerecht heeft vastgesteld dat de vordering tot nietigverklaring kennelijk ongegrond was, was de schadevordering dat eveneens.
- 27 In hogere voorziening beroept Infrisa zich voorts op aansprakelijkheid van de Gemeenschap uit rechtmatige overheidsdaad.

- 28 Er zij aan herinnerd, dat ingevolge artikel 48, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht nieuwe middelen in de loop van het geding niet mogen worden voorgedragen, tenzij zij steunen op gegevens, rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop van de behandeling is gebleken.
- 29 Zou het een partij worden toegestaan om een middel dat zij niet voor het Gerecht heeft aangevoerd, voor het eerst voor het Hof aan te voeren, dan zou haar in feite worden toegestaan om bij het Hof, welks bevoegdheid inzake hogere voorziening beperkt is, een geschil aanhangig te maken dat een ruimere strekking heeft dan het geschil waarvan het Gerecht kennis heeft genomen. In hogere voorziening is het Hof dus enkel bevoegd de beoordeling door het Gerecht van de aldaar bepleite middelen te onderzoeken (zie, onder meer, arrest van 25 mei 1998, Deere/Commissie, C-7/95 P, Jurispr. blz. I-3111, punt 62).
- 30 In casu is het middel inzake aansprakelijkheid van de Gemeenschap uit rechtmatige overheidsdaad voor het Gerecht niet opgeworpen. Het gaat dus om een nieuw middel, dat als zodanig kennelijk niet-ontvankelijk is.
- 31 Het eerste middel is derhalve deels kennelijk niet-ontvankelijk en deels kennelijk ongegrond.

Het tweede middel

- 32 Met haar tweede middel verwijt Infrisa het Gerecht, in de eerste plaats, schending van de rechten van de verdediging en van het recht op effectieve rechtsbescherming, alsmede verkeerde opvatting van het bewijs, doordat het elk middel onvoldoende in aanmerking heeft genomen althans onvoldoende heeft onderzocht in het licht van de nieuwe beoordelingselementen, door Infrisa bij brief van 27 oktober 1997 aangeboden in de vorm van de beschikkingen 97/513, 97/515 en 97/516. Blijkens deze beschikkingen immers was het mogelijk geweest een afwijkingsbepaling voor reeds verschepte producten in de regeling op te nemen.

In de tweede plaats zou met de bestreden beschikking het recht op een eerlijk proces zijn geschonden, doordat het Gerecht heeft beslist zonder dat de Commissie gevolg had gegeven aan Infrisa's verzoek om overlegging van de adviezen van het veterinair comité, op basis waarvan bovengenoemde beschikkingen alsook beschikking 95/119 zijn vastgesteld.

- 33 Met betrekking tot het eerste onderdeel betoogt de Commissie, dat de beschikkingen 97/513, 97/515 en 97/516 na het einde van de schriftelijke behandeling waren neergelegd en dus niet als bewijsmiddel konden worden aanvaard. Nu het Gerecht ze in punt 42 van de bestreden beschikking niettemin in aanmerking heeft genomen, meent de Commissie dat dit onderdeel van het middel, omdat er in werkelijkheid een heronderzoek van dat bewijs mee wordt beoogd, niet-ontvankelijk is. Hoe dan ook zijn die beschikkingen van een latere datum dan beschikking 95/119 en is hun context een andere; zij kunnen dus heel wel in andere maatregelen voorzien zonder met laatstgenoemde beschikking in tegenspraak te zijn.
- 34 Er zij op gewezen, dat de beoordeling door het Gerecht van het hem voorgelegde bewijs geen rechtsvraag oplevert die als zodanig in hogere voorziening door het Hof kan worden getoetst, behoudens in het geval van een verkeerde opvatting van dit bewijs of wanneer de materiële onjuistheid van de vaststellingen van het Gerecht uit de processtukken blijkt (zie, onder meer, arresten van 2 maart 1994, Hilti/Commissie, C-53/92 P, Jurispr. blz. I-667, punt 42, en 4 maart 1999, Ufex e.a./Commissie, C-119/97 P, Jurispr. blz. I-1341, punt 66).
- 35 Infrisa toont niet aan, dat het Gerecht de door haar aangeboden bewijsmiddelen verkeerd heeft opgevat, doch stelt slechts, dat het Gerecht ze niet in aanmerking heeft genomen. Reeds bij enkele lezing van punt 42 van de bestreden beschikking blijkt evenwel, dat het Gerecht die bewijsmiddelen heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen, dat zij niet toe of af deden aan zijn juridische analyse.
- 36 Voor zover het de stelling van verkeerde opvatting van bewijsmiddelen betreft, is het tweede middel dus kennelijk ongegrond.

- 37 Wat in de tweede plaats het verzoek om overlegging van documenten betreft, zij eraan herinnerd, dat volgens artikel 21 van zijn Statuut-EG het Hof partijen kan verzoeken alle stukken over te leggen en alle inlichtingen te verstrekken welke het wenselijk acht. Artikel 64, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht bepaalt, dat de maatregelen tot organisatie van de procesgang tot doel hebben, het voldingen van de zaken, het procesverloop en de afdoening van de gedingen zoveel mogelijk te bespoedigen.
- 38 Volgens artikel 64, lid 2, sub a en b, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht hebben de maatregelen tot organisatie van de procesgang in het bijzonder tot doel, het goede verloop van de schriftelijke en mondelinge behandeling te verzekeren en de bewijsvoering te vergemakkelijken, alsook de punten te bepalen ten aanzien waarvan partijen hun betogen moeten aanvullen of die instructie behoeven. Luidens artikel 64, leden 3, sub d, en 4, van hetzelfde Reglement kunnen die maatregelen in elke stand van het geding door de partijen worden voorgesteld en kunnen zij bestaan in een verzoek om overlegging van documenten of stukken die betrekking hebben op de zaak.
- 39 Weliswaar wordt in de vierde overweging van de considerans van beschikking 95/119 verwezen naar het advies van het permanent veterinair comité, waarmee de vastgestelde maatregelen overeenkwamen, maar het Hof heeft reeds, na onderzoek van de considerans van genoemde beschikking, in punt 64 van zijn arrest Affish vastgesteld, dat die considerans op zich volstaat om een duidelijk beeld te krijgen van wat er aan de vaststelling van de beschikking vooraf is gegaan.
- 40 Gelet op deze beoordeling door het Hof van de beweegredenen voor het vaststellen van beschikking 95/119, heeft het Gerecht geen rechtsdwaling begaan door te weigeren de door Infrisa verlangde instructiemaatregelen te gelasten. Op dit punt is het middel derhalve kennelijk ongegrond.
- 41 Hetzelfde geldt voor de adviezen voorafgaande aan de vaststelling van de beschikkingen 97/513, 97/515 en 97/516, waarvan het Gerecht had vastgesteld dat zij voor het beroep van geen belang waren (zie punt 23 supra).

- 42 Uit het voorgaande volgt, dat het tweede middel kennelijk ongegrond is.

Het derde middel

- 43 Met haar derde middel verwijt Infrisa het Gerecht schending van artikel 14 van zijn Reglement voor de procesvoering, doordat het heeft beslist in een kamer van drie rechters, terwijl de zaak, die aanvankelijk was toegewezen aan een kamer van vijf rechters, wegens de juridische moeilijkheid en het belang ervan niet naar een kamer met een kleiner aantal rechters verwezen had mogen worden.
- 44 De betrokken bepaling moet volgens de Commissie aldus worden gelezen, dat het Gerecht een zaak zowel naar een kleinere als naar een grotere kamer kan verwijzen.
- 45 Artikel 14 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht luidt:

„Wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van een zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren, kan de zaak worden verwezen naar het Gerecht in volle samenstelling of naar een kamer bestaande uit een ander aantal rechters.

De verwijzingsbeslissing wordt genomen op de wijze als voorzien in artikel 51.”

- 46 Volgens artikel 51 van het Reglement kan de kamer waarbij de zaak aanhangig is, in iedere stand van het geding voorstellen de zaak naar een andere formatie te verwijzen.
- 47 Genoemd artikel 14 moet het voor het Gerecht mogelijk maken elke zaak door de daartoe meest geschikte formatie te doen behandelen, overeenkomstig de in dat artikel genoemde criteria. Tekst noch doelstelling van artikel 14 laat de conclusie toe, dat een zaak in voorkomend geval niet verwezen kan worden naar een formatie bestaande uit een kleiner aantal rechters dan waarbij zij eerst aanhangig was. Deze uitlegging vindt met name steun in het gebruik van het woord „ander” in die bepaling.
- 48 Dit middel is bijgevolg kennelijk ongegrond.
- 49 Uit al hetgeen voorafgaat, volgt dat de middelen van de hogere voorziening deels kennelijk niet-ontvankelijk en deels ongegrond zijn. De hogere voorziening moet mitsdien worden afgewezen met toepassing van artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering.

Kosten

- 50 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat ingevolge artikel 118 van toepassing is op de procedure van hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dat is gevorderd. Aangezien Infrisa in het ongelijk is gesteld, dient zij, overeenkomstig de conclusie van de Commissie in die zin, te worden verwezen in de kosten van het geding.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer)

beschikt:

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

- 2) Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa) wordt verwezen in de kosten van het geding.

Luxemburg, 14 oktober 1999.

De griffier

R. Grass

De president van de Eerste kamer

L. Sevón